

13. Jag wänder mig från eder som wille
mig förskjuta, Jag nödgas att bjuda det öm-
ma farväl, Jag önskar eder de saligheter njuta,
Som Herren i Himmelen läfwar att ge.

14. Himmelens Herre som werlden månd re-
gera, Han styrer allt efter sin egen wisshet,
Han hjälper oss wår åra förmera, Allt aldrig
fara med någon falskhet.

15. Gud Fader omwände och mig igensände
De känslor i bröstet som gifwer någon fröjd,
Allt jag uti motgångars timma må fatta Täl-
lamod och göra mig nöjd.

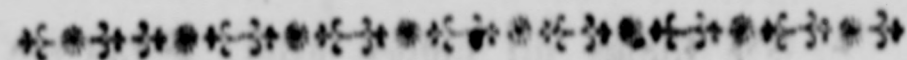
16. Den högsta skatten, den största fördelen
Är den till att ställa sitt lefwerne på, Allt wi
uti Ewigheten med Fadren på högra sidan
månde stå.

17. Jag önskar din kärlek må grönska och
blomstra Till din hulda maka intill Eder bdd,
Fast du mitt hjerta hafwer söndrat, Jag bju-
der för sista gången Adjs.

Saljas i Björnsköpfs Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hörberg, 1825.

Gick jag mig ut en afton sen, I lunden att
spatsera, Där mötte jag min lilla wån, Med
rosor utstöffera. Mitt hjerta brann af kärlig-
het, Till hennes dygd och däjlighet, Min tacksa
ros och lilja.

2. Kom kom min wån och sätt dig ned,
Hos mig i lunden gröna, Allt wi ock måge
talas wid Din kärleksblomster sköna, Min wån,
om du will älska mig, Så sätter jag min lit
till dig, Min enda tröst på jorden.

3. Mitt hjerta jag till kärleksphant, Ett dig
will ge min lilja, Dertill också min högra hand.
Glätt ingen skall oss skilja, Förren Herren Gud,
wår bästa Wån, Han tager oss ur werlden
hån Till sig uti Eitt sköte.

4. Men är du falsk i sinnet ditt, Och mig
will öfvergifwa, Då får jag mången sorge-
drick; Får jag hos dig ej blifwa, Mitt hjerta
får då djupa sår Om jag nu dig ej nånsin får,
I mina lefnadsdagar.

5. Den dag jag gjorde mitt förbund, Med
dig min wån så sata, Sen har jag haft mång
sorglig stund. Med bleka kinder wåta Jag
tänkte ofta innerlig, Min wån om du will älska
mig Och aldrig nånsin frokta!

6. Så widt jag rest i werlden kring, Jag
aldrig nånsin skadat, Så däjlig som du är
min wån, Du om mitt hjerta rådat. Jag tac-
tar himlen för den stund, Allt wi med fröjd
uti den lund, Gick om wår kärlek tala.

7. De fåglar uti lunden grön, Skall om
vår kärlek sjunga, Och nåltergalens sång så
skön Och gläder med sin tunga, Och alla bloms-
ter som här är, De vittne om vår kärlek
bär, Och med sin fröjd och glädja.

8. Jag afsked tar af dig min wän, Nu får
jag från dig fara: Om wi nu råkas mer igen,
Skall wi och sammanpara. Men Herren ware
dig nu hos, Mitt skydd, min wän, min lilla
ros, Och täcka lilja såta.

Kärlekens låga, som mången hafwer sårat,
Hon tänder upp känslor uti våra bröst, Det
blir fördensfull jag får falla tårar, Som mån-
gen får sucka med ångsliga bröst.

2. Den tyngsta bördan som jorden månd'
bära, Att älska den wännen man aldrig kan
få, Att lefwa uti ensligheten, Det blir wäl in-
gen annan belöning jag får.

3. Göka bland de rika där kan du få din
like, Där kan du finna sällhet, ja glädje och
fröjd, Men om du sedan saknar Guds Rike,
Hwad gagnar Dig stor rikedom hwaröfwer
du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig
förföra, Att käraste såg hwad jag gjorde er
emot, Ni wille mig förföra, det må ni göra,
Ni bjuder wäl till med båd trug och med hot.

5. Mins du intet nu hwad du lofwade och
sade, När som wi stod under himmelen den blå,
Du läste mig du aldrig skulle swika, Men nu
så har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro beseg-
lat, Jag tänkte att ingen skall bryta det upp,
I flera år med falskheten spelat, Och jag för
min trohet har sådant ej förstått.

7. Nu har du fått din like här uppå jorde-
rike, Du söker att föröka din rikedom, Att jag
har blifwit öfwergifwen, Det wäller intet annat
än min fattigdem.

8. Jag må nu wäl säga den wännen Jag
älskat han war mig ohuld, Jag må mig sjelf-
wer förja till döden, Att wännen, att wännen,
det är för din skull.

9. Werlden han synes wäl wara stor och
wider, Men för mig så görs han mycket mörk
och tråna, Det är allt af kärlek jag lider, Han
fräter mitt hjerta och gör mig stor tvång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min
suckan, Jag kan icke längre från tårar hålla
mig, Ty ingen hafwer jag som mig förförjer,
Nu är all fågnad borta, nu saknar jag dig.

11. Jag får i enslighet min werld igenom-
wandra, Dråkneliga stjernor på himmelen blå,
Så äro de suckar och de tankar som nu, Ifrån
mitt beklända hjerta gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att
strifwa, När ingen i werlden det känner eller
wet, Om jag mitt hjerta skulle sönderrifwa, Så
kan det ej hjälpa om jag än blodet gret.